

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WYCHODZI CODZIENNIE Z WYJĄTKIEM NIEDZIEL I ŚWIAT.

Redakcja, Administracja i Ekspedycja: ul. Miodowa Nr 22. Telefon Redakcji 11-44-05. Telefon Administracji 11-80-13. Telefon Ekspedycji 11-80-19. Ogłoszenia: ul. Królewska 5. Kasa czynna od godz. 8 i pół do 1 po pld., w soboty do g. 12 w pld. Konto czekowe w P. K. O. — 730.

Oddziały „Monitora Polskiego”:

BYDGOSZCZ, Gdańska 22, tel. 15-74; GDANSK, Neugarten 27, tel. 240-79; GDYNIA, Skwer Kościuszki 16, tel. 17-20; KATOWICE, Al. 3 Maja 34, tel. 305-65 i 310-91; KRAKÓW, Rynek Główny 6, tel. 104-99 i 105-00; LWÓW, Akademicka 11, tel. 200-20, 200-45; ŁÓDŹ, Piotrkowska 121, tel. 101-11 i 11524; POZNAŃ, Fredry 8, tel. 28-57, 28-58; TORUŃ, Pl. Bankowy 2, tel. 12-63; WILNO, Mickiewicza 15 m. 5, tel. 6-74, 17-85 i 18-75.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Zarządzenia Władz Naczelnych:

Poz. 211. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 23 marca 1939 r. o zmianie instrukcji z dnia 1 czerwca 1931 r. dla wojewódzkich władz administracji ogólnej w sprawie udzielenia koncesyj na zakładanie aptek na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Poz. 212. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 kwietnia 1939 r. o zmianie taryfy niektórych opłat portowych.

Poz. 213. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 6 kwietnia 1939 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w sprawie zaliczenia niektórych miejscowości województwa śląskiego do klasy A. w zakresie zaopatrzenia inwalidzkiego.

Poz. 214. Zarządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 kwietnia 1939 r. Nr AA. 17-e-37, w sprawie odebrania debitu komunikacyjnego.

DZIAŁ URZĘDOWY.

—oOo—

Zarządzenia Władz Naczelnych.

—oOo—

211.

ZARZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 marca 1939 r.

o zmianie instrukcji z dnia 1 czerwca 1931 r. dla wojewódzkich władz administracji ogólnej w sprawie udzielenia koncesyj na zakładanie aptek na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 2 pkt. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr 63, poz. 371), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 roku o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 493), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej” i „Ministerstwo Opieki Społecznej” (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597) i art. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 10 lipca 1920 r. w przedmiocie udzielania koncesyj na zakładanie aptek (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 411) — zarządzam co następuje:

§ 1.

W instrukcji Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 1 czerwca 1931 r. dla wojewódzkich władz administracji ogólnej w sprawie udzielenia koncesyj na zakładanie aptek na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Mon. Pol. Nr 136, poz. 204) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„Nie może być otwarta nowa apteka publiczna, jeśli po jej uruchomieniu nie przypadłoby na każdą aptekę publiczną w osiedlach, liczących do 25 tysięcy mieszkańców, co najmniej 4 tysiące mieszkańców (zamieszkałych i przebywających czasowo), w osiedlach od 25 do 50 tysięcy mieszkańców — co najmniej 5 tysięcy, w osiedlach od 50 do 100 tysięcy mieszkańców — co najmniej 6 tysięcy, w osiedlach od 100 do 250 tysięcy mieszkańców — co najmniej 7 tysięcy, w osiedlach ponad 250 tysięcy mieszkańców — co najmniej 8 tysięcy.

Przy obliczaniu liczby istniejących aptek należy doliczać również apteki Ubezpieczalni społecznych, zakładane w myśl ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396).

W osiedlach liczących poniżej 4 tysięcy mieszkańców może być otwarta apteka publiczna, jeżeli najbliższa apteka publiczna jest oddalona najmniej o 7 kilometrów.

Jeżeli szczególne warunki miejscowe tego wymagają, wojewódzka władza administracji ogólnej może w drodze wyjątku zezwolić na otwarcie apteki publicznej, mimo tego, iż najbliższa apteka oddalona jest mniej niż o 7 kilometrów.”;

2) § 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 6. Władza nie jest obowiązana do rozpatrywania podań, które wpłynęły przed ogłoszeniem konkursu, jeżeli podania te nie zostały podtrzymane przez ubiegających się.

Wcześniejsze wniesienie podania nie uzasadnia pierwszeństwa.”;

3) w § 7 ust. 1 pkt 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2) posiadanie większej liczby lat pracy zawodowej po ukończeniu studiów farmaceutycznych, rodzaj tej pracy, kwalifikacje wykazane w toku pracy zawodowej.”;

4) w § 7 skreśla się ustęp końcowy, a dodaje się 2 nowe ustępy treści następującej:

„Okoliczności, że ubiegający się o koncesję posiadał już albo posiada jeszcze aptekę lub też ukończył lat 60, mogą same przez się uzasadnić odmowę udzielenia koncesji”.

„Władza może zarządzić ponowne ogłoszenie konkursu, jeżeli uzna, że poprzedni konkurs nie dał należytego wyniku.”;

5) § 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 8. Na równi z pracą zawodową winny być także brane pod uwagę:

1) czas służby w wojsku polskim lub polskich ochotniczych formacjach wojskowych podczas wojny,

2) czas służby w polskich wojskowych zakładach sanitarnych oraz w charakterze urzędnika państwowego, samorządowego i instytucyj ubezpieczeń społecznych w zakresie farmaceutycznym,

3) praca o charakterze pedagogiczno-naukowym w zakładach i laboratoriach farmaceutycznych uniwersyteckich oraz praca w fabrykach chemiczno-farmaceutycznych, wymieniona w art. 7 ust. (3) ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o wykonywaniu zawodu aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 628).

Czas wymieniony w ustępie poprzednim będzie brany pod uwagę tylko wówczas, gdy przypada po ukończeniu studiów farmaceutycznych, czas jednak służby wymienionej w pkt 1 może być uwzględniony także wówczas, gdy miał miejsce przed ukończeniem studiów farmaceutycznych.

Czas pracy, określony w § 7 ust. 1 pkt 2) oraz w § 8 ust. 1 pkt 2 i 3), uwzględnia się wówczas, gdy praca była odbyta bądź to na obszarze Państwa Polskiego, bądź też w b. państwach zaborczych przed upływem terminów określonych w art. 2 w ustępie (3) pkt 1-6 i 9 ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o wykonywaniu zawodu aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 628).”;

6) § 10 otrzymuje następujące brzmienie:

§ 10. Z chwilą uprawomocnienia się decyzji wojewódzkiej władzy administracji ogólnej lub wydania w administracyjnym toku instancyj na skutek wniesionego odwołania decyzji ostatecznej — należy koncesjonariuszowi przesłać dokument koncesyjny (wzór w załączniku) oraz uprzedzić go, że w ciągu roku od uprawomocnienia się decyzji w sprawie koncesji obowiązany jest otworzyć pod własnym zarządem aptekę i że w przeciwnym razie koncesja traci moc obowiązującą (§ 27 ustawy dla farmaceutów i aptek z r. 1844 i art. 354 rosyjskiej ustawy lekarskiej, wyd. w roku 1905).”;

7) po § 11 dodaje się § 11-a w brzmieniu następującym:

„Przepisy § 3, § 9 z wyjątkiem pkt 1 i 3 oraz § 10 i 11 mają odpowiednie zastosowanie również do aptek wiejskich, zakładanych na podstawie art. 571 do 579 ros. ustawy lekarskiej, wyd. 1892 r.

Koncesje na apteki wiejskie mogą być nadawane tylko osobom zasługującym na zupełne za-

ufanie pod względem fachowego doświadczenia oraz moralności.

Do podania o nadanie koncesji powinien być dołączony dyplom magistra farmacji albo prowizora farmacji lub dowód uzyskania stopnia pomocnika aptekarskiego, dowody posiadania prawa zarządu aptekami w myśl art. 7 ust. 1 lub 4 ustawy z dnia 25 marca 1938 r. o wykonywaniu zawodu aptekarskiego (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) oraz załączniki wymienione w § 5 pkt 2-9”.

§ 2.

Niniejsze zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:

(—) M. Kościółkowski.

—oOo—

212.

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

o zmianie taryfy niektórych opłat portowych.

Stosownie do § 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 295) ogłaszam następujące zmiany taryfy opłat portowych, wprowadzonej obwieszczeniami Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. (Monitor Polski Nr 122, poz. 222) oraz z dnia 17 lutego 1937 r. (Monitor Polski Nr 42, poz. 58):

1) W pozycji I — Opłaty za wejście i wyjście (tonażowe) — ust. 1 brzmi jak następuje:

„1. Od statków przychodzących do portu lub wychodzących z portu pobiera się za każdy metr sześcienny pojemności netto:

a) od statków próżnych, z balastem, statków wyładowujących lub naładowujących do 25% pojemności netto, a od statków idących do lub z portów pozaeuropejskich — z wyłączeniem portów morza Śródziemnego i Czarnego — wyładowujących lub załadowujących do 50% pojemności netto oraz od statków pasażerskich zł 0,10

b) od statków wyładowujących lub naładowujących powyżej 25%, a w przypadkach wymienionych w pkt. a) — powyżej 50% pojemności netto zł 0,20”

2) W pozycji II — Opłaty za postój statku (postojowe) — w ust. 1 wprowadza się punkt c) o brzmieniu następującym:

„c) od statków towarowych rzecznych za każdą tonę ładowności zł 0,02”

3) W pozycji V — Opłaty za wyładowanie lub naładowanie towaru (ładunkowe) — spis towarów grupy D uzupełniają towary: „pak węglowy, płyty budowlane i izolacyjne”.

4) Pozycja VI — Opłaty za służbę pilotową (pilotowe) — brzmi jak następuje:

„1. Od statków ponad 283 m³ (100 ton) pojemności netto pobiera się przy każdym wejściu i przy każdym wyjściu:

a) od statków do 1000 m³ pojemności netto po zł 15,00

b) od statków od 1000 m³ do 2000 m³ pojemności netto po zł 30,00

c) od statków ponad 2000 m³ pojemności netto:

aa) za pierwsze 2000 m³ po zł 30,00

bb) za każde rozpoczęte 500 m³ po zł 7,50”

2. Za przeprowadzenie statku wewnątrz portu z jednego miejsca na drugie, wykonane za żądanie kapitana statku, pobiera się opłatę tylko przy pierwszej zmianie miejsca — w wysokości 80% opłat ustalonych w ust. 1.

3. Od statków:

a) linii żeglugi regularnej korzystających z ulg w opłatach za wejście i wyjście w myśl pozycji I ust. 2 taryfy,

b) zachodzących do portu w celach remontu lub rozbioru, uzupełnienia zapasów paliwa, żywności i innych niezbędnych materiałów wyposażenia, o ile pobyt w porcie ograniczają do czasu nie-